

Đề bài

Dựa vào nội dung tác phẩm Lặng lẽ Sa Pa của Nguyễn Thành Long, hãy đóng vai nhân vật cô kĩ sư để kể lại câu chuyện.

Bài làm

Đó không phải lần đầu tiên tôi rời Hà Nội – quãng đời học sinh, sinh viên của tôi đã ghi dấu bao lần đến với Huế, Quảng Trị, Bắc Kạn, Thái Nguyên,... - nhưng lần này đến Lai Châu, tôi có cảm giác thật lạ. Tôi mới ra trường, đây là chuyến đi nhận công tác của tôi. Bước qua cuộc đời học trò chật hẹp để bước vào cuộc sống mới khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng. Trên chặng đường từ Hà Nội đến Lai Châu, tôi đã được quen biết những con người thuộc những thế hệ khác nhau. Họ đã khiến tôi thấy cuộc sống này rộng lớn và đẹp để biết mấy. Đặc biệt là quãng đường tôi đến Sa Pa. Sa Pa, nghe cái tên người ta đã muốn nghỉ ngơi nhưng ở đó có những con người làm việc hăng say, họ nguyện hi sinh tuổi thanh xuân của mình cho đất nước. Họ để lại ấn tượng đẹp trong lòng tôi cũng như bất kì ai đặt chân lên mảnh đất này.

“Chỉ vài cây số nữa là tới Sa Pa” – bác lái xe nói vậy. Tôi bắt đầu háo hức, tò mò, mắt nhìn xa ngoài cửa kính một cách lặng lẽ mà say mê.

Sau cuộc nói chuyện, giao lưu vui vẻ giữa tôi – bác lái xe – bác họa sĩ già thì mọi người bỗng nín bật, vì cảnh trước mắt bỗng hiện lên đẹp một cách kỳ lạ... Nắng bây giờ bắt đầu len tới đốt cháy rừng cây. Những cây thông chỉ cao quá đầu, rung títt trong nắng, những ngón tay bạc dưới cái nhìn bao che của những cây tử kinh thỉnh thoảng nhô cái đầu màu hoa cà lên trên màu xanh của rừng. Mây bị nắng xua, cuộn tròn lại từng cục, lăn trên các vòm lá ướt sương, rơi xuống đường cái, luồn cả vào gầm xe...

Giữa lúc đó, bác lái xe cho dừng xe để mọi người nghỉ ngơi. Riêng với tôi và bác họa sĩ, ông quay sang nói một cách bí hiểm: sẽ giới thiệu cho chúng tôi một trong những người “cô độc nhất thế gian”. Bác lái xe này thật vui tính khi đặt cho người đó cái tên như vậy. Bác lại còn khẳng định với bác họa sĩ – một người say mê nghệ thuật rằng: “Thế nào bác cũng thích vẽ hẳn”. Không hiểu sao nói đến đây, bác lái xe lại liếc nhìn tôi, khiến cho tôi bất giác đỏ mặt. Cái nhìn đó có lẽ là có hàm ý sâu xa.

Theo lời bác lái xe thì đó là một anh chàng hai mươi bảy tuổi làm công tác khí tượng kiêm vật lý địa cầu trên đỉnh Yên Sơn cao 2600m. Khi mới lên nhận việc, chưa quen với không khí toàn rừng và cây ở đây nên anh ta “thèm người” đến mức chắn ngang khúc gỗ ngang đường để kiểm soát có người nói chuyện.

- Kia, anh ta kia! – Bác lái xe chỉ.

Tôi và ông họa sĩ già thực sự xúc động và vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy trước mắt chúng tôi là người con trai tầm vóc nhỏ bé, nét mặt rạng rỡ từ trên sườn núi trước mặt chạy lại chỗ xe đỗ.

Người con trai đưa cho bác lái xe một gói nhỏ – củ tam thất – một thứ cây của vùng núi. Còn bác lái xe thì rạng rỡ cười cho anh thanh niên kia cũng mừng quýnh. Tôi có cảm giác hành động đó của hai người không đơn

thuần chỉ là tình cảm giữa hai người quen biết mà là tình cảm của những người trong gia đình. Thì ra, vợ bác lái xe mới ốm dậy, anh chàng kia gửi biếu ít tam thất “của nhà trồng được” còn bác lái xe gửi sách mua giúp anh ta đọc cho đỡ buồn và đỡ nhớ cuộc sống bình thường!

Đứng một lát, bác lái xe dắt tay người thanh niên lại chỗ ông họa sĩ và tôi để giới thiệu. Anh mời chúng tôi lên thăm ngôi nhà nơi anh ở. Sau đó, cũng như bao chàng thanh niên khác anh đồ mặt, luống cuống rồi xin về nhà trước. Không chỉ riêng tôi, bác họa sĩ hay bất kỳ ai cũng sẽ nghĩ rằng anh chạy về trước để dọn dẹp nhà cửa, hay gấp chăn màn vì... thanh niên mà! Đã vậy lại ở một mình nên khó tránh khỏi điều khó nói ấy.

Nhưng thật bất ngờ! Tôi nhận thấy vẻ ngạc nhiên của bác họa sĩ khi bước lên bậc thang bằng đất thấy người con trai đang hái hoa. Còn tôi chỉ “ồ” lên một tiếng. Sau gần hai ngày, qua ngót bốn trăm cây số đường dài cách xa Hà Nội, đứng trong mây mù ngang tầm với chiếc cầu vồng kia, bỗng nhiên lại gặp hoa đơn, hoa thược dược, vàng, tím, đỏ, hồng phấn, tổ ong... ngay lúc dưới kia là mùa hè, đột ngột và mừng rỡ, quên mất cả e lệ, tôi chạy đến bên người con trai đang cắt hoa. Anh rất tự nhiên như với một người bạn đã quen trao bó hoa đã cắt cho tôi, và cũng rất tự nhiên, tôi đỡ lấy.

- Tôi cắt thêm mấy cành nữa. Rồi cô muốn lấy bao nhiêu nữa, tùy ý. Cô cứ cắt một bó rõ to vào. Có thể cắt hết nếu cô thích. Tôi không biết kỷ niệm thể nào cho thật long trọng ngày hôm nay. Bác và cô là đoàn khách thứ hai đến thăm nhà tôi từ Tết, và cô gái thứ nhất từ Hà Nội lên tới nhà tôi từ bốn năm nay.

Người con trai nói to những điều đáng ra người ta chỉ nghĩ. Cũng là những điều người ta ít nghĩ. Việc ấy làm tôi và bác họa sĩ cảm động và cuốn hút ngay. Tôi ôm bó hoa vào ngực, bạo dạn nhìn thẳng vào mặt anh. Anh thanh niên bất gặp cái nhìn đó, phui vùi giọt mồ hôi trên sống mũi, mím cười, hạ giọng hỏi:

- Cũng đoàn viên, phòng?

- Vâng – Tôi nói.

- Thôi, chấm dứt tiết mục hái hoa – Người con trai bắt chọt quyết định – Bác lái xe chỉ cho ba mươi phút thôi. Hết năm phút rồi. Cháu nói qua công việc của cháu, năm phút. Còn hai mươi phút, mời bác và cô vào nhà uống chè, cho cháu nghe chuyện. Cháu thèm nghe chuyện dưới xuôi lắm...

Anh bắt đầu kể về công việc của mình. Rằng công việc của anh là đo gió, đo mưa, đo nắng, tính mây, đo chấn động địa cầu để dự báo thời tiết. Rồi cả những khó khăn, trở ngại: những đêm mưa bão, bão tuyết, trời nắng, mưa. Nhưng anh vẫn làm việc rất nghiêm túc đến từng giờ, từng phút. Bởi có lẽ anh hiểu được công việc của anh quan trọng như thế nào...

Tôi vẫn đứng đó, ôm bó hoa và lắng tai nghe. Anh bỗng dừng lại. Trời! Mười phút sao mà trôi nhanh quá!

- Anh nói nữa đi – Bác họa sĩ giục.
- Báo cáo hết! – Người con trai vụt trở lại giọng vui vẻ.
- Còn hai mươi phút nữa thôi. Bác và cô vào nhà. Chè đã ngấm rồi đấy.

Thì giờ ngắn ngủi còn lại thúc giục chính chúng tôi. Chúng tôi bước vào căn nhà ba gian sạch sẽ và gọn gàng.

Bác họa sĩ hứa sẽ quay trở lại và kể anh nghe chuyện dưới xuôi.

Bác vừa nhân nhi chén chè và nghe anh giải thích cụm từ “cô độc nhất thế gian”. Rằng còn có người cô độc hơn anh. Đó là anh bạn trên trạm đỉnh Phan xi păng ba trăm một trăm bốn mươi hai mét kia còn một mình hơn anh.

Tôi đang đọc cuốn sách trên bàn của anh và vẫn lắng tai nghe hai bác cháu họ nói chuyện.

Càng nói chuyện với chàng trai bác họa sĩ càng có vẻ thích thú. Bác đề nghị vẽ anh. Nhưng anh từ chối. Bởi theo anh – anh không phải là người đáng để vẽ. Anh khiêm tốn giới thiệu người khác. Đó là ông kỹ sư ở vườn rau dưới Sa Pa. Nhưng cũng may bằng mấy nét, họa sĩ đã ghi xong lần đầu gương mặt của người thanh niên.

Người thanh niên này làm tôi và bác họa sĩ suy nghĩ nhiều quá.

Những điều cùng nghe cộng với những điều tôi khám phá thấy trên trang sách đang đọc giờ làm cho tôi bàng hoàng. Có phải vì ánh sáng trong quyển sách rọi sang làm tôi hiểu thêm về cuộc sống một mình dững cãm tuyệt vời của người thanh niên, về cái thế giới những con người như anh mà anh kể, về con đường tôi đi tới?

Không phải chỉ vì bó hoa rất to đi theo tôi trong chuyến thứ nhất ra đời mà vì một bó hoa khác, bó hoa của những háo hức và mơ mộng ngẫu nhiên anh cho thêm tôi. Tôi không muốn những khoảnh khắc này trôi đi vô nghĩa trong đời mình. Tôi mong muốn để lại điều gì thật ý nghĩa nơi này... Tôi khẽ mở khóa chiếc xác nhỏ bên mình...

Và thế là chỉ còn năm phút nữa.

Bác họa sĩ tặc lưỡi đứng dậy. Tôi cũng đứng lên đi ra chỗ bác.

- Ô! Cô quên chiếc mùi xoa đây này!

Anh thanh niên vừa vào kêu lên, anh lấy chiếc khăn tay vo tròn cặp giữa cuốn sách tới trả cho tôi. Cái món quà mà tôi cho là một chút cón con, dẹt dẹt nhưng... Tôi cúi đầu ngượng ngùng không nhìn thẳng vào anh nhận lại chiếc khăn và quay đi.

Bác họa sĩ và anh lưu luyến rồi hẹn ngày gặp lại. Còn tôi – tôi chia tay cho anh năm, cẩn trọng rõ ràng như người ta cho nhau cái gì chứ không phải cái bắt tay. Tôi nhìn anh, cái nhìn như mãi mãi không bao giờ gặp lại.

- Chào anh.

Tôi không biết cảm giác lúc đó là gì nữa. Điều cuối cùng anh dành sự quan tâm cho mọi người đó là anh ấn cái làn vào tay bác họa sĩ rồi nói là để cho mọi người ăn trưa.

Chúng tôi ra về, nắng đã mạ bạc cả con đèo, đốt cháy rừng cây hùng hực làm cho bó hoa càng rực thêm làm cho tôi cảm thấy mình rực rỡ theo.

Chuyến đi này là một chuyến đi thật khó quên trong đời tôi. Tôi đã gặp được những con người thật đẹp, thật cao cả. Họ làm cho tôi thấy yêu đời hơn, thấy tự tin với công việc của mình hơn và anh thanh niên để lại ấn tượng sâu đậm về một thế hệ trẻ như tôi – anh đã cống hiến hết mình cho phong trào ba sẵn sàng. Anh sống bên cái vẻ bề ngoài “lặng lẽ” nhưng bên trong thì rạo rực của vùng đất đầu yêu, thơ mộng này.